

Fővárosi Ítéltábla
mint másodfokú bíróság
2.Mf.31.192/2021/5.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a dr. Petró László ügyvéd (felperesi jogi képviselő címe) által képviselt **Felperes1** (felperes címe) felperesnek – a Rátky és Társai Ügyvédi Iroda (alperesi jogi képviselő címe, ügyintéző: dr. Richter Attila ügyvéd) által képviselt **Alperes** (alperes címe) alperes ellen munkaviszony jogellenes megszüntetése iránt indult perében a Fővárosi Törvényszék 24.M.70.322/2020/39. számú ítéletével szemben a felperes által 41. sorszámon benyújtott fellebbezés folytán meghozta az alábbi

végzést:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyezi és az elsőfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasítja. A felperes másodfokú perköltségét 25.000 (huszonötezer) forintban, az alperes másodfokú perköltségét 25.000 (huszonötezer) +Áfa összegben, a fellebbezési eljárás illetékét 69.600 (hatvankilencezer-hatszáz) forintban állapítja meg.

A végzés ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság döntése és az általa megállapított tényállás

[1] A Fővárosi Törvényszék a 2021. június 22. napján hozott 24.M.70.322/2020/39. számú ítéletével elutasította a keresetet, melyben a felperes a 2018. november 7-én kelt azonnali hatályú felmondás jogellenességével kapcsolatos jogkövetkezmények alkalmazását kérte.

[2] Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felperes 2005. december 8-tól állt munkaviszonyban az alperessel értékszallító munkakörben. Gerincproblémái miatt 2018. augusztus 30-ától keresőképtelen állományban volt. 2018. október 9-én a foglalkozás-egészségügyi orvos azt állapította meg, hogy a felperes az értékszallító munkakör betöltésére ideiglenesen alkalmatlan. A felperes keresőképtelen állománya alatt 2018. október 16-án ismételt foglalkozás-egészségügyi orvosi vizsgálaton jelent meg. Az ekkor kiállított orvosi vélemény szerint a felperes az értékszallító munkakör betöltésére alkalmas, de 5 kg-nál többet

nem emelhet, nehéz fizikai munkát nem végezhet, teljes gerinckímélet javasolt, a fizikai terhelés és a tartós állás, ülés kerülendő. A felperes ezt a vizsgálati eredményt 2018. október 17-én adta le az alperesnél. Ekkor felettes, a közvetlen munkahelyi felettese arról tájékoztatta a felperest, hogy az orvosi alkalmassági eredményére tekintettel, a HR Osztállyal fog egyeztetni a felajánlható munkakör kérdésében. 2018. október 19-én felettes telefonon beszélt a felperessel. Szóba került köztük a beszállítói feladatok ellátása, ami az értékszállító munkatársak éjjeli időpontban történő szállítását jelentette az alperes által biztosított gépjárművel. A 2018. október 19-ei eseményekről felettes feljegyzést készített, amely szerint telefonon tájékoztatta a felperest az október 24-i beosztásról és a munkakezdés időpontjáról.

[3] A 2018. októberre vonatkozó ideiglenes munkaidőbeosztást 2018. szeptember 26-án függesztették ki az alperesnél, a végleges beosztás 2018. október 19-én készült el. Ez a beosztás tartalmazta a munkavállalók nevét, napi bontásban a munka kezdési és befejezési időpontját és a szolgálati beosztást is. Ez alapján a felperes 2018. október 24-ére, 25-re és 26-ára szolgálatra lett vezényelve este 18.00 órától (helyesen: 22.00 órától).

[4] 2018. október 24-én felettes 15 óra 42 perckor a diszpécsterszolgálaton keresztül hívta fel a felperest és közölte vele, hogy az aznapi beosztás szerint este 22.00 órától beszállítói munkát kell végeznie. A felperes jelezte, hogy aznap nem fog bemenni, mert az adott munkakört nem tartja az egészségi állapota alapján megfelelőnek és jogi képviselővel kíván konzultálni. Ezt követően a felperes a beosztás szerinti időpontban nem jelent meg munkát végezni. 2018. október 26-án a felperes a HR-vezetőhöz ment egyeztetésre, ekkor hátrányos jogkövetkezmény elrendelésére vonatkozó munkáltatói intézkedést közölte vele. Ennek keretében 2018. október 29-én sor került a meghallgatására. Ezt követően a felperes a beosztás szerinti műszakok alapján ellátta a beszállítói tevékenységet 2018. november 7-ig.

[5] Az alperes 2018. november 7-én azonnali hatályú felmondással szüntette meg a felperes munkaviszonyát. Az intézkedés indokolása szerint a felperes 2018. október 24-én, 25-én és 26-án este 22.00 órai munkakezdéssel volt munkára vezényelve, melyről előzetesen október 19-én és október 24-én telefonon a felettese tájékoztatta. A felperes közölte, hogy nem fogja ellátni a munkát és a három munkanap egyikén sem jelent meg, a távolmaradását utóbb sem igazolta, a hátrányos jogkövetkezmény iránti eljárásban sem. Mindezeket az alperes a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 78. § (1) bekezdés a) pontja szerinti magatartásként értékelte, megállapítva az Mt. 52. § (1) bekezdés a) pontja és a Kollektív Szerződés V. fejezet 2.3. pontja megsértését.

[6] Az elsőfokú bíróság az azonnali hatályú felmondás jogellenességét a kereseti kérelem alapján Mt. 51. § (3) bekezdése, 52. § (1) bekezdése, 54. § (2) bekezdése, 58. §, továbbá 78. § és 97. §-a alapján vizsgálta.

[7] A felperes 2018. október 24-én, 25-én és 26-án – nem vitatottan - nem jelent meg munkavégzésre az alperesnél. Rámutatott, hogy a munkavégzési kötelezettség a

munkavállaló egyik alapvető, lényeges munkaviszonnyal összefüggő kötelezettsége. E kötelezettség megsértése megalapozhatja a jogviszony azonnali hatállyal történő megszüntetését, amennyiben a távolmaradás igazolatlanul minősül.

[8] Ennek tisztázásához szükséges volt annak megállapítása, hogy a felperes tudott-e az őt terhelő munkavégzési kötelezettségről. Ezzel kapcsolatban az elsőfokú bíróság azt vette figyelembe, hogy az alperes 2018. szeptember 26-án már kifüggesztette a munkavégzési helyen a következő időszakra vonatkozó munkaidőbeosztást. Ebben egyértelműen szerepelt, hogy a felperesnek 2018. október 24., 25. és 26-án este 22.00 órától kell műszakot ellátnia. Ezen időpontot követően a felperes – általa sem vitatottan - többször is járt bent a munkahelyén, vagyis lehetősége volt a munkaidőbeosztás megismerésére. Kellő gondosság tanúsítása mellett tudomást szerezhette a munkavégzésre vonatkozó beosztás tartalmáról, függetlenül attól, hogy ebben az időszakban még betegállományban volt.

[9] Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a véglegesített munkaidőbeosztást 2018. október 19-én függesztették ki az alperesnél, ezt követően 24-éig a felperes személyesen nem járt bent. Ennek ellenére felettes telefonhívásából október 19-én és október 24-én mindenképpen tudomást szerzett a munkavégzés elrendeléséről és a munkakezdés időpontjáról. Az ezzel kapcsolatos alperesi állításokat egyértelműen alátámasztotta felettes és munkatárs tanúvallomása. munkatárs hallotta az október 19-i telefonbeszélgetést és vallomásában akként nyilatkozott, hogy szóba került a felperes és felettese között az október 24-ei munkavégzés. A felperes az október 24-i beszélgetés során visszautalt a korábbi megbeszélésre. Ebből az elsőfokú bíróság arra következtetett, hogy október 19-én a felek már beszéltek a beszállítói feladatokról, tehát az alperes felajánlotta a foglalkozás-egészségügyi vélemény alapján a beszállítói feladatok ellátását. Mindezekkel szemben a felperes tehát nem tudta bizonyítani a perben, hogy felettes nem közölte vele az október 24-i munkavégzés időpontját.

[10] Nem volt bizonyított, hogy az október 19-ei, illetve az október 24-ei telefonbeszélgetés során felettes kifejezetten közölte a felperessel az október 25-ei és 26-ai beosztást. Ugyanakkor azáltal, hogy a felperes nem jelent meg október 24-én munkavégzésre, „saját magát is elzárta attól”, hogy a szolgálati beosztást megismerje. Kellő gondosság mellett ugyanis tudomást szerezhette volna a munkaidőbeosztás tartalmáról. November 7-ig a felperes ténylegesen is ellátta a beszállítói munkát, ekkor tehát tudomást szerzett a munkavégzési kötelezettségéről. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság a felperes terhére értékelte, hogy 2018. október 24-én, 25-én és 26-án sem jelent meg munkavégzésre, tehát mindhárom munkanap igazolatlan hiányzásnak minősült. A mulasztás megállapítható volt attól függetlenül, hogy az alperesnél előfordult, akár röviddel a munkakezdés előtt is változtattak a munkaidő beosztáson.

[11] Az elsőfokú bíróság szükségesnek találta annak vizsgálatát, volt-e valamilyen alapos indoka a munkavégzés megtagadásának, figyelemmel a felperes egészségügyi panaszaira és a perben beszerzett igazságügyi orvosszakértői véleményre. Megállapította, hogy a felperes krónikus derékfájdalom szindróma megbetegedése nem zárta ki a

gépkocsivezetői feladatok ellátását, amennyiben 30-60 percenként legalább 5-10 perc szünet biztosítva volt számára. Ez alapján azonban a felperes nem hivatkozhatott alappal arra, hogy egészségügyi okokból nem tudta ellátni beszállítói munkakört. A tanúvallomásokat ellentmondásos voltára figyelemmel az alperes által a perben becsatolt menetleveleket tekintette releváns bizonyítéknak, azokból arra a következtetésre jutott, hogy a felperes számára biztosított volt az egészségi állapotának megfelelő munkavégzés.

[12] Nem volt jelentősége, hogy az alperes az Mt. 96. §-a és 97. §-a értelmében mikor, milyen módon közölte a munkaidőbeosztást a felperessel. A beszállítói munkakörre érvényes munkaidőbeosztás alapján a felperes a munkavégzést nem tagadhatta meg jogszerűen. Az alperes pedig nem állapíthatta meg eltérően a munkavégzés kezdő és befejező időpontját, hiszen a feladat lényege a többi munkavállaló szállítása volt.

[13] A felperes által a perben hivatkozott Sirdalud gyógyszer szedésének az elsőfokú bíróság azért nem tulajdonított jelentőséget, mert arra a felperes a felettesével történt megbeszélése során nem hivatkozott. tanúl foglalkozás-egészségügyi orvos tanúvallomásában nem tudott érdemben nyilatkozni. A becsatolt gyógyszerleírás adatai szerint pedig a gyógyszer szedése csak akkor érintette a gépkocsivezetési képességet, amennyiben a beteg szédült, vagy alacsony lett a vérnyomása. Ilyen tünetekre azonban a felperes nem hivatkozott.

[14] A felperes az október 24-i telefonbeszélgetés során nem hivatkozott arra, hogy a beszállítói tevékenység ellátáshoz munkaszerződés módosításra lenne szükség, ezért ezt a körülményt az elsőfokú bíróság nem értékelte. Kifejtette, hogy „a munkaköri feladat változása esetén” az Mt. 58. §-a alapján szükséges a felek megállapodása és ennek alapján a munkaszerződés módosítása, figyelemmel az Mt. 45. §-ában foglaltakra. A felperes azonban már korábban is látott el beszállítói feladatokat anélkül, hogy a munkaszerződését a felek módosították volna. tanú2 tanúvallomása alátámasztotta, hogy a beszállítói feladat lényegében az értékszállítói munkakör része volt, ahhoz kapcsolódott. Ebből következően a beszállítói feladatok ellátásához nem volt szükség a munkaszerződés módosítására. Az értékszállítói munkakör fő részét képezte a gépkocsivezetési feladatok ellátása, ezért annak ellenére, hogy az értékszállítói munkakörhöz további, fizikai igénybevétellel járó feladatok is tartoztak, nem minősült attól elkülönülő munkakörnek a beszállítói feladatkör.

[15] A felperes szabadsággal kapcsolatos hivatkozását sem találta alaposnak az elsőfokú bíróság, mivel október 24-25-26. napjaira szabadság kiírását egyetlen bizonyíték sem támasztotta alá a perben. F. L. L. vallomása szerint a felperes sem tudott a számára kiírt szabadságról. A felperes maga adta elő a perben, hogy ebben az időszakban már nem volt rendelkezésre álló szabadnapja.

[16] Mindezek alapján a felperes igazolatlan távolmaradása olyan lényeges munkaköri kötelezettség volt, amellyel arányban állt a munkaviszony azonnali hatállyal történt megszüntetése.

A felperes fellebbezése

[17] Az elsőfokú ítélettel szemben a felperes terjesztett elő fellebbezést, melyben elsődlegesen annak megváltoztatásával a keresetnek helytadó döntés meghozatalát, másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésével az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára történő utasítását kérte.

[18] Az elsőfokú bíróság a perfelvétel kiegészítését engedélyezte, ennek ellenére hiányosan és iratellenesen rögzítette a felperesi jogállítást az elsőfokú ítélet indokolásában. A felperes megsértett jogszabályok körében – az ítéletben jelzettek felül - hivatkozott az Mt. 60. § (1), (2) bekezdésére, 97. § (1), (4) bekezdésére és a 123. § (5) bekezdésében foglaltakra is. A kereset e részét az elsőfokú bíróság nem is bírálta el.

[19] A felperes fenntartotta a munkaidőbeosztás késedelmes közlésével kapcsolatos álláspontját, mely szerint az október 24-én, este 22.00 órakor kezdődő műszakbeosztásról aznap, csupán pár órával korábban szerzett tudomást a felettese telefonhívásából. A szeptemberben kifüggesztett munkaidőbeosztás egy tervezet volt, az alperesi gyakorlat szerint a tervezet gyakran változott, ezért azt nem lehetett komolyan venni figyelemmel arra is, hogy szeptemberben még betegállományban volt. Az alperes állítása szerint a véglegesített munkaidőbeosztást csak október 19-én függesztették ki, ezen időpont után azonban már nem jelent meg a munkahelyén, tehát nem láthatta a beosztást, azt vele nem közölték. 2018. október 19-én valóban beszéltek a beszállítói munkaköréről, de ekkor a felettese nem közölte, hogy pontosan mikor, milyen kezdéssel rendelt el munkavégzést a számára. Mindezen tényekre tekintettel az Mt. 97. § (4) bekezdése értelmében nem volt köteles megjelenni a munkahelyén. Figyelembe kellett venni továbbá, hogy az október 24-i telefonbeszélgetés csak az aznapi munkavégzésre vonatkozott, tehát az október 25-i és 26-i munkarendre nem tért ki a felettese.

[20] Az egészségügyi okkal kapcsolatos körülményeket is tévesen értékelte az elsőfokú bíróság. Az alperes nem tudta ugyanis igazolni, hogy a módosított munkakörben volt lehetőség pihenésre. Ezt alátámasztotta tanú2 és F. L. L. tanúvallomása is, akik korábban elláttak beszállítói feladatokat és nyilatkoztak arra, hogy többnyire nem volt lehetőség pihenésre. Indokolt lett volna a felperesi menetlevelek csatolása a konkrét körülmények tisztázására, de az alperes többszöri bírói felhívás ellenére ennek nem tett eleget, a menetlevelek hiánya pedig nem volt a felperes terhére értékelhető. A becsatolt menetlevelek nem adtak pontos képet a konkrét munkakörülményekről, mivel azok más munkavállalókra és részben más időszakokra vonatkoztak. Az alperes tehát nem bizonyította, hogy a beszállítói tevékenység az egészségi állapotának megfelelt. Az elsőfokú bíróság alaptalanul mellőzte a

gyógyszerszedés értékelését is, mivel a Sirdalud tabletta nem tette lehetővé az éjszakai munkavégzést.

[21] A munkakör kérdését illetően kifejtette, hogy a beszállítói tevékenység önálló munkakörnek minősül az alperesnél, mely során a munkavállaló feladata a többi munkavállaló munkahelyre oda-vissza történő szállítása. A munkakör meghatározása nem a tanúk véleményén múlott, az jogkérdésnek minősült. Ennek ellenére az elsőfokú bíróság tanúvallomások és pusztán egyetlen szempont alapján foglalt állást, miszerint az értékszállítónál és a beszállítónál is szükség van gépkocsivezetésre. Ebből azonban nem következett, hogy a két tevékenység azonos munkakörnek minősül. Mindezek alapján nem volt köteles a számára felajánlott új munkakört betölteni, ezért az ennek ellátására vonatkozó munkavégzés megtagadása sem minősült jogellenes magatartásnak. A felperes fenntartotta a szabadság igénybevételevel kapcsolatban előadottakat is, F. L. L. tanúvallomása hivatkozva.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme

[22] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását és a felperes másodfokú perkieltségben történő marasztalását kérte.

[23] Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság az alapos bizonyítási eljárás lefolytatását követően az iratok és a bizonyítékok részletes és alapos értékelése alapján, helyes anyagi és eljárásjogi következtetésekkel érdemben megalapozott döntést hozott, az eljárási szabályok és az anyagi jogi normák megsértése nélkül.

[24] A munkaidőbeosztást illetően fenntartotta az elsőfokú eljárás során tett nyilatkozatait, mely szerint a 2018. októberi szolgálatvezénylés tervezete már 2018. szeptember 26-án elkészült és azt kifüggesztették a szokásos módon. A tervezet már tartalmazta, hogy október 24., 25., 26-ra délutánra ki lett szolgálatba vezényelve. Ezt követően a felperes szeptember 27-én, október 8-án és 9-én is bent volt a munkahelyen, tehát értesült a beosztás tartalmáról. Október 17-én az orvosi igazolását személyesen vitte el a felettesének, ekkor is ki volt függesztve a hirdetőtáblán a szolgálatvezénylés. A felperesnek tehát látnia kellett a beosztást. Az orvosi vélemény alapján felettes észlelte, hogy a felperes alkalmas a munkavégzésre, ezért szolgálatba vezényelte. Az október 19-ei telefonbeszélgetést munkatárs munkavállaló is hallotta, tehát közvetlenül értesült annak tartalmáról. Tanúvallomása alátámasztotta, hogy elhangzott a felettes részéről a 24-ei munkavégzés elrendelése. Az alperes továbbra is hivatkozott az október 24-én 15 óra 42 perckor lefolytatott telefonbeszélgetés tartalmára, ami szintén bizonyította, hogy a felperes szolgálatra volt vezényelve.

[25] A beszállítói tevékenység nem jelentett folyamatos 8 órás munkavégzést és nem tett szükségessé folyamatos gépjárművezetést. A felperes számára biztosított volt az orvosi

szakvéleményben rögzített munkaközi szünet. Az egyes munkavállalókra történő várakozás során ugyanis 5-10 percre lehetett szünetet tartani. A perben becsatolt menetlevelek azt bizonyították, hogy ennél hosszabb pihenésre is volt lehetőség. F. L. és tanú2 tanúvallomása nem volt releváns, mivel 2018. október végén már nem dolgoztak az alperesnél, csupán egy korábbi időszakra tudtak nyilatkozni.

[26] Az elsőfokú bíróság helytállóan értékelte a Sirdalud tabletta szedésével kapcsolatos felperesi állításokat is, mivel az lehetővé tette a gépjárművezetést. Erre vonatkozóan bizonyítékokat is csatolt a perben. A munkaköri alkalmassági vélemény nem tartalmazott ezzel kapcsolatos megállapításokat és a felperes sem közölte a felettesével és az orvossal sem, hogy ilyen gyógyszerrel szed.

[27] Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy nincsen külön beszállítói munkakör az alperesnél, tehát e tevékenység ellátása nem igényelt munkaszerződés-módosítást. Ezt alátámasztja alá, hogy a beszállítói tevékenység esetén a munkabér megegyezett az értékszállítói munkakörrel járó munkabérrel. Helyesen vette figyelembe az elsőfokú bíróság, hogy a felperes is ellátott már korábban ilyen feladatokat munkaszerződés-módosítás nélkül. tanú2 tanúvallomása is azt támasztotta alá, hogy a beszállítói tevékenység az értékszállítói munkakörön belüli feladat ellátásnak minősült.

[28] A szabadság igénybevételét illetően is helyesen értékelte az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat. A felperes terhére esett annak bizonyítása, hogy az azonnali hatályú felmondásban jelzett napokon szabadságon volt. Tudomása volt arról, hogy október 24-én, 25-én és 26-án munkát kell végeznie, ennek ellenére szándékosan nem vette fel a munkát és felhívás ellenére sem igazolta a távolmaradását. A perben arra hivatkozott, hogy a beszállítói feladatok nem voltak össze egyeztethetők az egészségi állapotával. Ennek ellenére október 29-én, 30-án és 31-én és november 5-én és 6-án ellátta azt.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[29] A felperes fellebbezése alapos.

[30] Az elsőfokú bíróság a szükséges bizonyítást nem folytatta le, a tényállást hiányosan állapította meg, ezért a rendelkezésre álló adatok alapján az ítélete nem volt érdemben felülbírálnak.

[31] Peradat, hogy a felperes a 2005. december 8-tól fennálló munkaviszonyában értékszállítói munkakört látott el. 2018. augusztus 30-ától az elsőfokú bíróság által meg nem határozott időpontig, majd 2018. október 10-től, 15-ig keresőképtelen volt, munkába 2018.

október 24-től kellett volna állnia, amit nem vitásan elmulasztott, mivel 2018. október 24-én, 25-én és 26-án nem jelent meg munkavégzésre.

[32] Az elsőfokú eljárásban a felperes következetesen hivatkozott arra, hogy az alperes által beszállítói tevékenységnek nevezett feladat más, eltérő munkakörnek minősült az értékszállító munkakörhöz képest, ezért az abban történő foglalkoztatásához az Mt. 58.§-ára figyelemmel munkaszerződés módosításra lett volna szükség, amelyhez nem járult hozzá. Az elsőfokú bíróság ezt a kérdést téves jogi álláspontja miatt azért nem vizsgálta, mert erre a felperes a felettesnal folytatott telefonbeszélgetés során nem hivatkozott. A telefonon történt beszélgetéssel szemben annak volt jelentősége, hogy a felperes a keresetében egyértelműen előterjesztett erre vonatkozó hivatkozást a releváns jogszabályok megjelölésével. Mindezek alapján e kérdés tisztázása a perben nem volt mellőzhető. Amennyiben ugyanis a beszállítói feladatok ellátása az értékszállítótól eltérő munkakört jelentett, a felperes e munkakörben munkaszerződés módosítás hiányában nem volt köteles munkát végezni, amely körülmény kihatott a munkavégzés megtagadására, a kötelezettségszegés súlyára.

[33] Az elsőfokú bíróság a Pp. 237. §-át megsértve nem hívta fel a felek figyelmét arra, hogy a perben eldöntendő releváns kérdésnek minősült a felperes által ellátott munkakör pontos tartalma és ebben a kérdésben az Mt. 64.§-ára figyelemmel az alperes érdekében állt a bizonyítás. Az alperes további nyilatkozatainak, bizonyítékainak beszerzése amiatt is mellőzhetetlen, mivel ellentmondás volt a tényállításaiban. Azt állította, hogy a beszállítási tevékenységet az értékszállítók végezték, de azt is állította, hogy a beszállítást végzők klasszikus értékszállítási tevékenységet nem végeztek. Érvelése szerint a munkaköri leírás alapján lényegében bármely munkáltatói utasítás végrehajtására köteles volt a felperes.

[34] A felperes valóban elismerte, hogy ellátott beszállítást két évvel korábban, ez azonban nem támasztotta alá aggálytalanul az elsőfokú bíróság érvelésével szemben, hogy emiatt nem lehetett elkülönült munkakörre következtetni. Az elsőfokú bíróság nem állapított meg tényállást arra sem, hogy az értékszállítók milyen munkaköri feladatokat láttak el, milyen munkarendben. Nem értékelte a becsatolt értékszállítói munkaköri leírást, amely a beszállítói tevékenységre vonatkozó feladatellátási kötelezettséget nem tartalmazott, sőt kifejezetten érték- és nem személyszállításra vonatkozott. Ennek során – az alperes érvelésével ellentétben - nem az általánosan megfogalmazott egyéb munkáltatói utasítással kapcsolatos munkavállalói kötelezettségekből kell kiindulni, hanem az adott munkakörre előírt konkrét feladatok tartalmából. Az elsőfokú bíróság e körben a tanúkat nem hallgatta meg, nem derült ki hányan végezték a beszállítói tevékenységet és a munkavállalók milyen elvek szerint, milyen gyakorisággal kerültek beosztásra, rendelkeztek-e külön munkaköri leírással. Nem állapított meg tényeket a beszállítói feladatok tartalma vonatkozásában sem. Ez utóbbi kérdésnek amiatt is jelentősége volt az ügy érdemi elbírálása körében, mert a felperes helyes hivatkozása szerint, csak az egészségi állapotának megfelelő munkakörben volt foglalkoztatható, függetlenül attól, hogy az adott tevékenység ellátása önálló munkakört jelentett-e.

[35] A bizonyítási eljárás során kirendelt orvosszakértő - felek által nem vitatott - szakvéleménye alapján megállapítható, hogy a felperesnek az akkori egészségi állapota alapján 30-60 percenként legalább 10 perc szünetre volt szüksége. Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a beszállítói munka során a szükséges pihenési idő rendelkezésre állt. Az általa kiválasztott, nem a felperesre vonatkozó menetlevelek alapján a megtett távolságra, a gépkocsi indulási idejére és a telephelyre érkezésének idejére vonatkozó adatokat elemezte. Ezen adatokból azonban nem lehetett alapos következtetést levonni a szakértő által előírt pihenési idő nem eshetőleges, hanem a munkáltató által minden egyes szolgálatra vonatkozó biztosítására, figyelemmel a tanúvallomásokra is.

[36] A felperes helyesen hivatkozott továbbá az Mt. 97. § (4) bekezdése alapján a munkaidő-beosztás közlésére előírt határidő betartására vonatkozó munkáltatói kötelezettségre is, amelyet szintén értékelni kell az azonnali hatályú felmondásban rögzített felperesi kötelezettségszegés súlya körében.

[37] A fentiekben részletezett bizonyítás és az alapján a tényállás kiegészítése, újbóli megállapítása mellőzhetetlen az ügy érdemi elbírálásához, ugyanakkor jelentősen meghaladja a másodfokú eljárás kereteit, figyelemmel a Pp. vonatkozásában is alkalmazandó az ítélet hatályon kívül helyezésével kapcsolatos egyes kérdésekről szóló 1/2014. (VI.30.) PK véleményben foglaltakra.

[38] Mindezek alapján az ítéltábla az elsőfokú ítéletet a Polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (továbbiakban: Pp.) 381.§-a alapján hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasította.

[39] A Pp. 386.§ (2) bekezdése értelmében az elsőfokú eljárást a perfelvételtől meg kell ismételni. Az alperesnek fel kell oldania az ellentmondást azon tényállításai között, hogy beszállítói tevékenységet az értékszállítók végeztek, illetve a beszállítást végzők nem végeztek értékszállítási feladatokat. Az alperesnek kell bizonyítania, hogy a perbeli időszakban milyen elvek szerint osztotta be a munkavállalókat beszállítói tevékenységre, a beszállítás milyen munkarendben, pontosan milyen feladatokat jelentett. A fentebb ismertetett körben a tényállást fel kell tárni és alapján elsőként arról kell állást kell foglalni, hogy a beszállítói feladatok ellátása önálló munkakörnek minősült-e. Ez ugyanis alapvetően befolyásolja, hogy a felperesi magatartás értékelését. Amennyiben az értékszállítói munkakör részét képezte a beszállítói tevékenység, abban az esetben a felperesre vonatkozó orvosi véleményben foglaltak alapján kell állást foglalni abban a kérdésben, hogy jogszerűen kötelezhető volt-e az adott munkára, magatartása a keresetben hivatkozottak - egyebek között a havi munkaidő-beosztás közlése okán – megvalósított-e az Mt. 78.§ (1) bekezdés a) pontja szerinti magatartást.

Záró rendelkezések

[40] A másodfokú bíróság a felek másodfokú perköltségét és a fellebbezési illeték összegét a Pp. 386.§ (3) bekezdése alapján csupán megállapította, annak viseléséről az elsőfokú bíróság dönt.

[41] A felek perköltségét a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3.§ (5) bekezdése alapján határozta meg, a felperes esetében a felszámítás alapján Áfa nélkül, az alperes esetében Áfa figyelembevételével, a pertárgyértékhez igazodó összegben.

[42] A fellebbezési illeték összegének meghatározása az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 46.§ (1) bekezdésén alapult, figyelemmel a fellebbezett pertárgyértékre (869.868 forint).

Budapest, 2021. november 18.

dr. Orosz Andrea s.k.
a tanács elnöke

dr. Laczó Adrienn Lilla s.k.
előadó bíró

dr. Kovács Edit s.k.
bíró